

Mødet hæves, og Medlemmerne maae gaae hjem for at udarbejde Grundene til Dommen. Jeg taler naturligviis her kun om de vidtløftigere og vanskelige Sager. Jeg antager derhos, at man i de fleste Tilfælde ikke vil lade sig nøie med, at et Udcast, der er udarbejdet af eet eller flere Medlemmer, næste Dag bliver oplæst i Retten, men man vil formodentlig forlange, at det skal circulere, hvormed der altsaa vil hengaae flere Dage. Men hvilken Forstyrrelse i Rettens Gang, hvilken Forsinkelse i alle Sager vil dette ikke medføre? Efter mit Skjønnende vilde der aldeles Intet være til Hindre for, at man, naar en Sag var sluttet, det vil sige, naar hvert enkelt Medlem havde afgivet sin Votering til Protokollen, og Domsconclusionen derefter var vedtagen, skred til en ny Sag; thi skulde der efter de skriftlige Voteringer være nogen Tvivl om, hvorpaa Dommen skulde støttes, kunde man jo votere specielt derom. — Men, siger man, det strider mod Principet, at man begynder paa en ny Sag, før den forrige er endt. Jeg for min Deel maa tilstaae, at jeg kjender ikke et saadant Princip; jeg veed ikke, hvad det betyder; det forekommer mig virkelig at være det Samme, som om man vilde sige, at vi ikke her i Salen kunde skride til en ny Lovs Behandling, før vi vare fuldkommen færdige med den foregaaende. Der er derimod et andet Princip, som jeg vedkjender mig, det nemlig, at man skal tænke sig Sligt praktisk, man skal tænke sig, hvad der vil skee, naar dette bliver Lov, og jeg seer da ikke rettere, end at Et af To maa blive Tilfældet. Enten vil man nøde Høiesteret til at give insetsigende Præmierer, eller til at lade alle Sager, som der er Noget ved, udgaae til skriftlig Behandling. Og dette Sidste vilde jeg af flere Grunde meget beklage, navnlig fordi de Sager, der udgaae til skriftlig Behandling, ere meget længe under Circulation, undertiden halve og hele Aar. Følgen vil altsaa blive, at, fordi man ikke vil tillade Retten at udsætte en saadan Sag i nogle, høist 8, Dage, foranlediger man derved, at den bliver halve eller hele Aar gammel. Dette er mine Grunde, hvorfor jeg tiltræder Endringsforslaget til § 3; og, hvad § 4 angaaer, finder jeg den overflødig, hvorfor jeg heller ikke i den Henseende

havde nogen Betænkelighed ved at slutte mig til Endringsforslaget. Da jeg har taget Ordet, kan jeg forøvrigt ikke tilbageholde den Bemærkning, at Loven efter min Formening har vundet Betydeligt ved de Forandringer, der ere skete i Landsthinget; thi det Stødende i Form og Indhold, der efter mit Skjøn før var i den, er nu bortfaldet, og de Vanskeligheder ere bortryddede, som jeg sidst tillod mig at fremhæve, og som laae deri, at Høiesteretsinstruxen indeholder Bestemmelser, som vare uforenellige med Lovens Udførelse, uden at de ved nogen anden Lov vare blevne hævede.

Grundtvig: Ja, jeg skal ligesom den ærede Ordsfører tilraade Thinget dog endelig at forkaste Endringsforslaget og tage Loven i den Stikkelse, hvori den er kommen til os fra det andet Thing, som den eneste Stikkelse, hvorunder den kan antages og blive til Lov; men det er rigtigt nok, ligesom den forrige Taler sagde i Forhold til Endringsforslaget, det er rigtigt nok af en anden Grund, det er ikke, fordi jeg anseer det for at være nogen Forbedring, ikke engang fordi der jo kan være Grund nok til at misbillige en Deel af de Tilfættninger, som skyldes Landsthinget, men det er ene og alene, fordi jeg antager, at der er Meget vundet, naar vi kunne faae det Princip afhjæmlet, at Høiesteret skal paa en eller anden Maade give Grunde for sine Domme. Dette er et Punkt, som jeg maaskee lægger mere Vægt paa end de ærede Herrer Jurister, som have talt i denne Sag; thi jeg har ikke hørt, at de omtalte det, eller hentydede derpaa, men jeg vil til alle Tider lægge en særdeles Vægt derpaa, som Noget, der i mine Dine er aldeles uadskilleligt fra en virkelig fri Forsætning. Thi, saalænge som den høieste Domstol, der affigter inappellable Domme, ikke offentligt giver Grunde for sine Domme, saalænge er der jo ikke mindste Borgen for, at Lovgivningen virkelig overholdes og efterleves; saalænge den høieste Domstol ikke giver Grunde for sine Domme, saalænge kan det heller aldrig blive klart, om den hævder Lovene, som de ere, eller den ikke gjør det. Derfor, da dette Princip er vundet, og da jo desuden, saaledes som Loven blev stilet her i Thinget, der jo var givet et